



247 TAILOR STEEL .COM

Bulletin 307

Jaargang 35 — oktober 2015



Bestuur

President: Rob Harding
 Secretaris: Albert Middeldorp
 Penningmeester: Henk Drost
 Past-President: Henk Dijk
 Vice-President: Harco Kikkers
 2e Vice-President: Jos Niesink

Bankrekening: IBAN: NL74 RABO 0157 5770 66

Secretariaat

Lions Club Doetinchem
 Ing. A.J.W. Middeldorp
 Willem de Zwijgerstraat 16
 7001 GH Doetinchem
secretariaat@lionsclubdoetinchem.nl

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1e woensdag 20.00 uur Vergadering
 3e woensdag 18.00 uur Taphap
 5e woensdag 18.00 uur Taphap met Papillion

Plaats : Bistro de Kruisberg
 Kruisbergseweg 172
 7009 BT Doetinchem

Telefoon : 0314 - 324123
 E-mail : info@dekruisberg.nl



Bij verhindering voor de vergadering
altijd via de site afmelden.

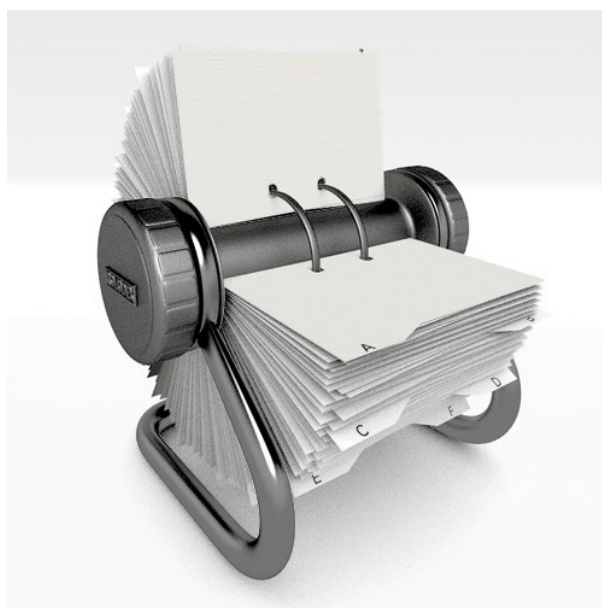
Bij verhindering voor de taphap **altijd** uiterlijk dinsdag vóór 20.00 uur
via de site afmelden.

Let op! Bij niet-tijdig afmelden zullen de kosten in rekening worden gebracht t.b.v. de fundraisingkas!!

Voor bijeenkomsten met Papillons opgeven of afmelden.

Inhoudsopgave

• Pres(s)praat	4
• Afscheid van Rien ter Brugge	5
• Afscheid van Hans de Vries	6
• Clubbijeenkomst 7 oktober - Tailorsteel	8
• Notities uit het vlinderrijk - Marlie Jacobs	11
• Vrede delen is geen aangeboren talent - Theo's column	16
• Oprichtingsacte van de Seniorenkamer van LC Doetinchem	19
• Commissies 2015-2016	21
• Programma	22

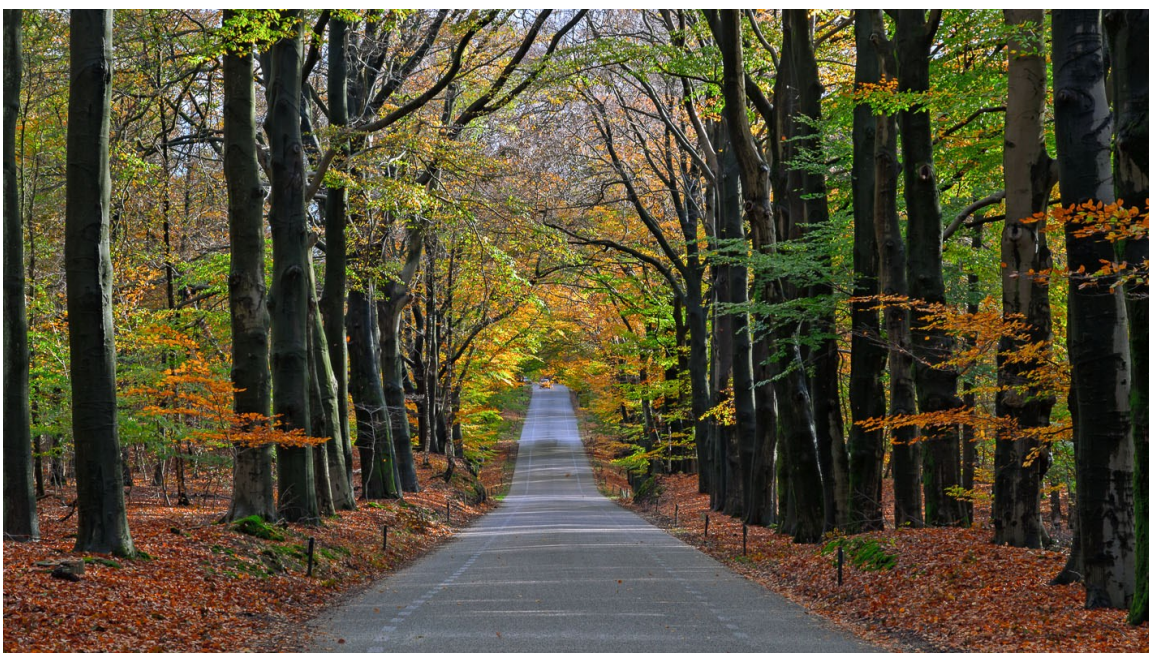


Pres(s)praat

Beste Lions,

Genietend van het mooie herfstweer, op weg naar Friesland en weer terug, vallen het zonnige weer, de warme herfsttinten en de kruidige geuren ons goed in de smaak. Het is de rijkdom van de herfst. Ze verzachten het verlies van Rien ter Brugge en Hans de Vries. Een mooi moment om daar in dit bulletin nog heel even bij stil te staan. Het was een dramatisch begin dit jaar maar ik begin er weer zin in te krijgen. Ondertussen hebben we na de seizoensstart een aantal bijeenkomsten gehad. Als voorzitter ben ik zoekende naar de juiste toon en naar een aandachtig gehoor. Voor opbouwende kritiek ben ik altijd te vinden maar of ik er wat mee kan, is dan natuurlijk een tweede. Wat mij wederom opvalt, is het respect waarmee we naar elkaar luisteren en waarmee we de ander de gelegenheid geven om zijn verhaal te doen. Dat doet mij deugd en ik neem daar graag de tijd voor. Het is voor mij tegelijkertijd een verbeterpunt de tijd beter in de gaten te houden. En dat zonder afbreuk te doen aan de ruimte en aandacht die een ieder verdient. De opkomst was bij alle 3 de gelegenheden (24/7 in Varsseveld en 2 taphappen) niet bijster hoog. Het werd echter prettig aangevuld met de aanwezigheid van een redelijk aantal senioren. Ook zo een verbeterpuntje; een hogere opkomst, maar hoe bereik je die? Komende zaterdag 31 oktober wordt het een drukke dag. In de ochtend gaan we onze Lions wijn ophalen bij Hans Kietselaer en daarna is er het Running Dinner. Daar is in ieder geval sprake van een goeie timing. Dat het eten en ook de wijn in goede smaak mag vallen! Komende weken zal ik jullie gaan lastig vallen met het skiweekend dat in februari gepland staat. Ik zal dan polsen hoeveel man er mee gaan zodat een passende locatie kan worden gezocht. Bij mij begint dat ski gevoel al behoorlijk te kriebelen.

Rob Harding 



Afscheid van Rien ter Brugge

Rien,
Innemend, gemoedelijk, onderhoudend, altijd geïnteresseerd, een zorgzame man met het hart op de juiste plek.

Rien werd in 1969 op 37 jarige leeftijd als Lion in Doetinchem geïnstalleerd. Hij was dus meer dan 46 jaar bij de club. Hij is een aantal jaren onze penningmeester geweest.

Ondanks zijn lidmaatschap bij de sociëteit in Doesburg kwam Rien trouw naar de bijeenkomsten; Aan zijn attendance kan geen enkel lid tippen.

Hij ging tijdens een bijeenkomst graag op een plek zitten waar vandaan hij goed overzicht had. Vaak dus wat meer achterin.

Hij kon dan soms geheel uit het niets hele rake opmerkingen maken over onderwerpen die hem op dat moment bezig hielden en zeker ter zake doende waren. Hij was eigengereid en gaf gevraagd en ongevraagd zijn mening. Meer dan eens stelde hij aan de orde waarom hij wederom de enige was die een stropdas om had.

Rien was een markant lid en duidelijk aanwezig.

Als je hem zou vragen wat over zichzelf te vertellen, had hij vanuit zijn brede interesse een keur van verhalen. Natuurlijk over het familiebedrijf over de oorlog en het bombardement op de ATF, de Aaltense textielfabriek die per abuis door de Engelsen geheel werd platgebombardeerd over de werk- en leefsituatie in Doesburg over het faillissement dat hij misschien nooit helemaal heeft kunnen verwerken over de sociëteit

over zijn dierbare en lieve Liet, over zijn kinderen en kleinkinderen waar hij zo blij mee was maar ook over nieuwe technologieën of over de activiteiten van de zorg groep van onze club waarin hij actief was. Een keer per jaar bezocht hij met de oudjes van verzorgingstehuis het Weertje, de marienkapel in Nijmegen. Dat is alweer even geleden.

Er zitten nog best een paar oorlogskinderen op onze club. Tijdens een bijeenkomst in mei 2012 hebben zij hun herinneringen met ons gedeeld. Ze vertelden over de vele bombardementen, de zoeklichten en het afweergeschut.

Rien vond de vele razzia's het meest verschrikkelijk. In Aalten wemelde het van de ondergrondse activiteiten. Hij had veel bewondering voor de Gereformeerde predikanten die voor veel onderduikadressen hebben gezorgd.

Het was een emotionele avond.

In maart dit jaar, heeft Rien afscheid moeten nemen van Liet. Hij hield zielsveel van haar en hij miste haar. Ook tijdens onze bijeenkomsten leek hij in gedachten bij haar te zijn. Toen ze ziek was, spoedde hij zich vaak direct al na het officiële gedeelte huiswaarts. Emotioneel en zich verontschuldigend dat hij haar niet langer alleen kon laten. Hij maakte zich zorgen over haar, meer dan over zichzelf.



Ondanks alles bleef Rien zeer betrokken. Hij was geen man om alleen te zijn en ik hoop dat hij steun vond bij de Lions, de sociëteit en de bridgeclub. Hij heeft veel Lions zien komen en gaan, mensen met wie hij een hechte band had, vriendschap had. Nu zijn wij het die afscheid nemen.

Rien was trots om lid te zijn van de Lions en wij zijn trots hem te hebben mogen kennen. De mooie herinneringen zullen we koesteren.

Familie en vrienden wensen we veel strekte en moed.

Rob Harding

President Lionsclub Doetinchem

8 augustus 2015



Afscheid van Hans de Vries

Dieren, 30 september 2015

Amper 2 maanden geleden stonden we nog samen met een aantal Lions en Papillons op de afslagplaats van de golfbaan in Afferden. Onze jaarlijkse Lions golfwedstrijd. Hans moet afslaan. Enigszins gespannen buigt hij zich over het kleine balletje en met een enorme slag zoeft zijn club over de bal heen. Alleen de luchtverplaatsing doet het balletje van het teetje rollen. *“Ach, sla maar opnieuw.” “Nee, dit is slag één. Zo kan ik ook verder.”* Dat was Hans. Altijd correct.

Hans had deze wedstrijd georganiseerd. Zoals hij altijd alles organiseerde. Tot in de puntjes verzorgd. Perfect gedocumenteerd en ons allen in fraaie bewoordingen van de noodzakelijke informatie voorzien. Niets aan het toeval overlatend. Alles onder controle. Alleen zijn eerste slag schikte zich niet in zijn regie.

In 1995 werd Hans lid van onze Lionsclub. Ruim 20 jaar was hij intensief betrokken bij het wel en wee van onze club. Jarenlang was hij voorzitter van de activiteitencommissie. Een taak hem op het lijf geschreven. Hier bleken zijn talenten als organisator. Hij bereidde alles minutieus voor, geen detail ontging hem, voorbereid op alle eventualiteiten. Soms echter moet Hans weleens teleurgesteld, verdrietig zijn geweest. Hoewel hij daarvan, gentleman als hij was, niet veel liet merken. Had hij een prachtig programma voor ons jaarlijks uitstapje georganiseerd, moest het alsnog worden geannuleerd, omdat te weinig leden, om welke reden dan ook, zich hadden aangemeld. Aan het programma kon het niet liggen. Dat was boeiend genoeg. Maar...geen tijd. Geen tijd bestaat niet. Het gaat altijd om prioriteit.

Ook in zijn presidentiële jaar blonk Hans uit met onderhoudende bijeenkomsten, waarbij zijn achtergrond als secretaris van de Grafische werkgeversbond zichtbaar werd.

In zijn jaar gaf Hans mede leiding aan ons succesvolle Millenniumfeest, gezamenlijk met de andere Doetinchemse serviceclubs en met een prachtige opbrengst voor Het Borghuis. Haardvuurbijeenkomsten, Meals on Wheels, al deze bijeenkomsten van onze club droegen mede het stempel van Hans. Alleen de echten doen dingen omdat ze vinden dat het moet. Niet om daarmee in de krant te komen. Hans was zo'n echte.

Het laatste jaar zette Hans zich in voor de Lions Seniorenclub. Een club voor Lions die het werkzame leven achter zich hebben gelaten en op een andere manier en op andere tijdstippen met iets minder verplichtingen hun Lionsleven willen voortzetten. Hij was bij de oprichting een gedreven, maar prettige verbindingsman tussen de senioren en de oorspronkelijke club. En bijna vanzelfsprekend was Hans de eerste secretaris van deze club. Ook bij de senioren komt het verlies van Hans hard aan. Een geboren organisator is hen ontvallen.

En dan is het woensdag 23 september. In zijn haast om, na bezoek aan zijn kinderen, de trein nog te halen, slaat het noodlot toe. Willemien kan hem nog opvangen. Reanimatie mag helaas niet meer baten. Een heftig en onverwacht einde aan 71 jaren, waarvan wij Lions er 20 in vriendschap met en respect voor Hans hebben meegemaakt.

Voor Willemien, kinderen en naaste familie breekt nu een vreemde tijd aan. Zonder man, vader, schoonvader, opa. Wij wensen hen heel veel sterkte toe en daar waar mogelijk, zullen wij trachten hen hierin tot steun te zijn. Willemien, wij Lions hopen dat je ook in de toekomst deel wil blijven uitmaken van onze Lionsgemeenschap. Je blijft altijd zeer welkom.

Hans, van alle Lions, bedankt voor alles.

Henk Drost





Clubbijeenkomst 7 oktober 2015

vanaf 20:00 bij het bedrijf 247Tailorsteel.

Onze president Rob Harding opent de bijeenkomst met dank aan Tailorsteel om daar bijeen te komen en kennis te maken met het bedrijf.

Allereerst zijn er uiteraard een aantal huishoudelijke mededelingen.

Het Bulletin is verschenen in een iets andere vorm en de overgang naar digitaal zal in een volgende bijeenkomst nog aan de orde komen.

Chris Geurink geeft aan dat er nieuwe leden in het vizier zijn en dat volgende stappen zullen worden gezet.

Peter Bob geeft een toelichting over het [Meedoen Arrangement](#).

Families die tot 120 % van de bijstandsnorm moeten rondkomen, komen in aanmerking. Er worden arrangementen aangeboden op het gebied van sport, onderwijs en cultuur. Dit wordt gerealiseerd in de vorm van "kortingen" door deelnemende bedrijven en organisaties en gelddonaties. Er al voor ongeveer €600.000 aan arrangementen gesponsord.

De club stemt er mee in dat de opbrengst van citycurling ten goede zal komen aan dit project.

Rob rond de mededelingen af en geeft met een korte intro het woord aan [Carel van Sorgen](#), CEO van [Tailor Steel](#).

Tailorsteel

Voor ons staat een energieke man en hij vertelt ons zijn verhaal.



Carel van Sorgen is ooit begonnen met een bedrijf in het vervaardigen van metalen constructiewerken. Ze bedienden een lasersnijder maar de bediening was destijds nog niet geautomatiseerd. Via handelsreizen kwam hij via-via (*vast een knappe studente red.*) in contact met een Israëlische professor die hem hielp met het ontwikkelen van een computerprogramma om het lasersnijden aan te sturen.

Zijn bedrijf groeide nadien en na verloop van jaren verkocht hij zijn aandeel. Even heel snel vertelt Carel dat hij een golfbaan eigenaar is geweest om vervolgens snel over te gaan naar zijn huidige bedrijf waar we voor gekomen zijn: 247Tailorsteel.

Dit bedrijf is al ruim 35 jaar actief in de plaatstaal bewerkende industrie. Sinds 1978 wordt er al gebruik gemaakt van [een lasersnijmachine](#). Anno 2015 maken er duizenden klanten gebruik van het 247 portaal, om zo via internet plaatstalen uitslagen en buizen te bestellen.

247TailorSteel is in 2007 gestart met twee 6 kW-lasermachines van [Trumpf](#). Nu zet het bedrijf 24 uur per dag, 7 dagen in de week, 6 kW-lasermachines, zeven fiberlasersnijmachines en een Adige buis-lasermachine in. En dit alleen al voor de Nederlandse markt. Inmiddels vanuit drie vestigingen: Varsseveld, Bremen en Winterswijk.

Door middel van [AGV-systemen](#) (Automatisch Geleide Voertuigen) worden de platen gedragen van diverse staalsoorten naar de draagarm van de lasersnijmachine, die automatisch wordt beladen en afgeladen. De maatvoering wordt direct uit de gegevens van de bestelling gegenereerd. Dit systeem is niet alleen snel en flexibel, maar ook uitermate efficiënt.

Het energieverbruik bij 247TailorSteel ligt 14 procent lager in vergelijking met andere lasersnijfabrikanten. Bovendien wordt dankzij de recent ontwikkelde nesting techniek van meerdere opdrachten de hoeveelheid materiaalafval met 15 tot 30 procent teruggebracht. Op deze manier kan 247TailorSteel plaatstalen laseruitslagen van topkwaliteit aanbieden tegen een zeer scherpe prijs.

Wat heeft het succes bepaald?

Anders denken. We moeten alles wat we geleerd hebben weer vergeten. Uit de comfort zone komen, het is een kwestie van mind-set. *Intelligenter en sneller*. Aldus Carel.

Het hoeft niet altijd meer te zijn. Carel refereert aan enkele boeken die hij heeft gelezen en die zijn visie mede hebben bepaald. [Prosperity without growth](#) van Tim Jackson en [A Short history of nearly everything](#) van Bill Bryson. Want, zo zegt Carel, als je van je boeken een verhaal kan maken ga je de toekomst begrijpen.

Intelligenter. Misschien wordt het gedachtegoed van [Professor Thrun](#) realiteit en kunnen we in de toekomst gratis studeren. En *sneller* dus. Kijk maar naar de ontwikkeling van de mobiele telefoon. Hoe snel is dit uitgegroeid van een groot onhandig zwaar apparaat tot een multifunctioneel zakformaat toestel.



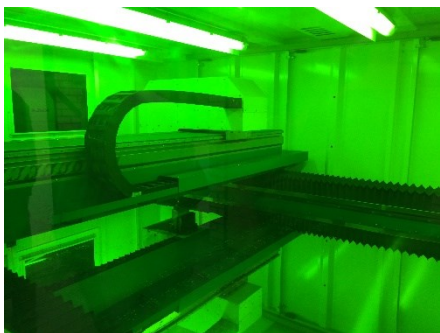
De verwachting is dat over 7 jaar 50 miljard objecten (digitaal) met elkaar verbonden zijn. En als [Moore's Law](#) stand houdt dan zijn computers in 15 jaar een miljard keer krachtiger! Duizelingwekkende vooruitzichten.

Ongetwijfeld heeft Carel van Sorgen, met dit in zijn achterhoofd, het concept bedacht van zijn bedrijf 247 Tailorsteel. De portal (toegang) via Sophia (Sophisticated intelligent analyzer) waarbij de klant zijn tekeningen voor plaatstaal of buizen kan inlezen en er in luttele seconden een digitale bewerkingsopdracht uitrolt. Eventuele conflicten in de tekening worden aangegeven. Een gecontroleerd proces beschikbaar voor iedereen.

We zijn even toe aan een borrel.

Dat was keurig geregeld. Zijn assistente schonk ons een glas in en ook voor lekkere hapjes was gezorgd. Nog even gelegenheid voor een ieder om persoonlijk wat vragen te stellen en toen gingen we de werkvloer op.

Een grote bedrijfshal met enkele grote geautomatiseerde lasersnijders. Door zogenaamde "nesting techniek" waarbij verschillende opdrachten gelijktijdig uit het materiaal worden vervaardigd, wordt snijafval met 30% gereduceerd, zo vertelt Carel ons tijdens de rondgang. Het plaatmateriaal wordt rondgereden door de AGV systemen. De voorraad materiaal is minimaal. Er wordt meerdere keren per week verschillende kwaliteiten metaal aangeleverd.



We blijven even kijken bij een lasersnijder waar een soort "kerstboompje met 247 logo wordt gefabriceerd. De medewerkers zijn allemaal procesbewakers, zegt Carel. Er heerst een prettige sfeer op de werkvloer. We lopen weer langzaam terug.

Weer in de ontvangstruimte aangekomen bedankt Rob Carel van Sorgen voor de ontvangst.

Het was een indrukwekkende avond bij een indrukwekkend bedrijf. Leuk om van dichtbij te kunnen bekijken als club. Moeten we vaker doen!

Harco Kikers



Notities uit het Vlinderrijk



Marlie Jacobs

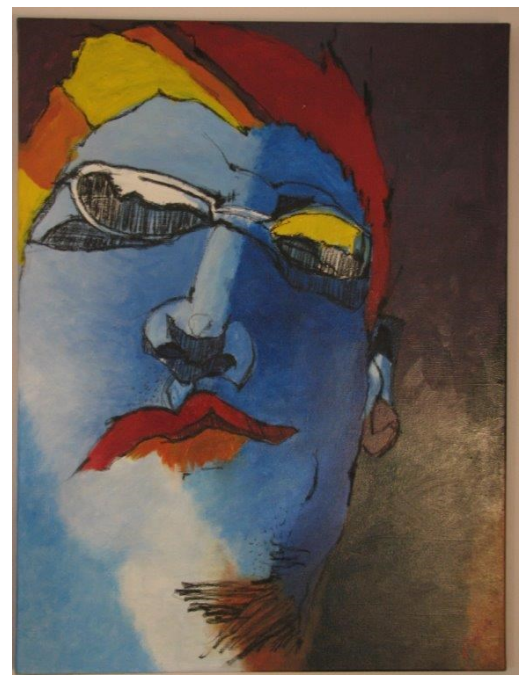
Een tijdje geleden bezocht ik de nieuwe stulp van Henk Dijk. Mooi, prachtig, gezellig, helemaal goed. Maar het meest werd ik getroffen door twee schitterende schilderijen, groot, kleurrijk en perfect naast elkaar opgehangen. Groot was mijn verbazing toen ik hoorde dat ze door Marlie Jacobs gemaakt waren. Ik had geen idee dat zij schilderde. Reden genoeg om een afspraak met haar te maken. Eenmaal in de fraai ingerichte woonkamer liep ik al direct tegen een misschien wel nog mooier schilderij aan. Twee (dansende?) vrouwen in prachtige roodtinten. Heel expressief, leek wel een moderne versie van een schilderij van Degas dat ik mij herinnerde. Op



een andere wand een totaal ander schilderij. Soberder kleurstelling, een groot mannenhoofd, ook hier weer een enorme uitstraling. Naast de open haard een bijna kubistisch werk dat mij aan Miró deed denken. Ik had de schilderijen zo mee willen nemen...

Wat is het een boeiend gesprek geworden aan de prachtige eettafel. Kopje koffie, later een glas wijn en heerlijke nootjes uit Indonesië waarvan Tom en zij nog maar net teruggekeerd waren...

Marlie heeft van jongs af aan getekend en geschilderd. Op de lagere school behaalde zij al bij een tekenwedstrijd een eerste prijs. Het precieze onderwerp wist zij niet meer: "Iets met Olympische spelen en voetbal"... ("Maar ik heb niets met voetbal".) Marlie volgde de Havo in Brunssum maar helaas werd na het derde jaar op die school geen tekenen en textiele handwerken in het examenpakket aangeboden. Daarom de twee laatste middelbare schooljaren in Heerlen gevolgd en na het eindexamen aan de studie Tekenen en Textiele werkvormen op de Nieuwe Leraren Opleiding in Nijmegen begonnen. Daarvoor was het wel nodig dat de enigszins verlegen Zuid-Limburgse op kamers ging wonen, nog maar net 18 jaar oud.



Aanvankelijk op de kamer van haar broer, later op een kamer in een studentenflat. Illegaal nota bene, want niet universitaire studenten mochten daar niet bivakkeren... Gemakkelijk was de overgang niet, vanuit de beschermde Zuid-Limburgse omgeving heeft zij zich in de begin periode best wel eenzaam gevoeld.

Dat kwam misschien ook wel omdat zij in Nijmegen les kreeg van "rare snuiters", kunstenaars uit Amsterdam die er opvattingen op na hielden die voor een "braaf katholiek meisje" uit het zuiden soms heel moeilijk te volgen waren. Zo was U zeggen uit den boze, direct je en jou en dat was toch even wennen... Waar bijkwam dat het onderwijs niet geheel feilloos verliep door de tweedeling onder de docenten. De praktijkleraren (de rare snuiters..) hielden er andere opvattingen op na dan de docenten van de theoretische vakken als Nederlands, psychologie, didactiek, kunstgeschiedenis en drama. De theorielessen werden keurig in blokken van een paar uur gegeven. Concreet en te overzien. Hoe anders was dat bij de praktijklessen. Marlie noemt een voorbeeld: de studenten werden voor een 5-tal beeldschermen gezet waarop verschillende programma's te zien waren. En kregen vervolgens uren de tijd met als opdracht: "Schets maar wat je ziet". Ik probeer het mij voor te stellen en denk dat ik de wanhoop steeds dichterbij zie komen... Ik kan mij heel goed voorstellen dat dit soms bij Marlie ook het geval was en begrijp dan ook best dat zij wel eens overwogen heeft om naar de opleiding in Tilburg over te stappen. Het gebrek aan samenwerking tussen theorie- en praktijkdocenten heeft haar hele opleiding geduurd. Het enige waarin men elkaar leek te vinden was dat er binnen een afgesproken cyclus van 6 weken thematisch moest worden gewerkt, om vervolgens ieder op eigen wijze daar vorm en inhoud aan te geven. Met thema's als bijvoorbeeld eten, mensen, vogels, sport enz. Veel coherentie zal het niet opgeleverd hebben... En de studenten bleven daarbij in de kou staan onder het devies dat je alles zelf moest beslissen. Marlie heeft in een van de cycli besloten om een etiket voor een Spafles te ontwerpen. Het leek mij wat lang om daar 6 weken over te doen tijdens 2 of 3 volle dagen per week... Niet eenvoudig om 's ochtends om 9 uur aan je lot te worden overgelaten om dan om 16 uur te laten zien wat je die dag bedacht hebt. Zij vult dat in door allerlei materialen te onderzoeken die mogelijk bruikbaar zouden kunnen zijn voor een etiket. Natuurlijk papier, maar ook linoleum, fotografische technieken, je kunt het zo gek niet bedenken. Ik was verbaasd te horen van een experiment met lichtstralen, dat kan toch niet... Maar Marlie legt uit dat het niet ging om een industrieel product en dat laat dus alle opties open. Ook bij de textiele werkvormen was alles mogelijk en geoorloofd. Zo heeft zij ooit een stoel ontworpen van geroosterd brood ingenaaid in plastic. Tom en Marlie hebben er niet op durven zitten ... Of een "hangend" eierrek van textiel waar 10 eieren er naar believen konden worden uitgehaald. Je volgt een creatieve opleiding of niet tenslotte...

Even moeilijk was om aan het eind van zo'n cyclus een tentoonstelling in te richten van je eigen maaksels. Hoe doe je dat als je daar geen enkele ervaring mee hebt? Maar het is allemaal goed afgelopen en Marlie heeft keurig haar bevoegdheid gehaald.

Was aan het begin van de studie sprake van een “baangarantie”, aan het eind ervan bleek niets minder waar. Bezuinigingen in het onderwijs leidden er toe dat bijvoorbeeld gymnastiekdocenten maar tekenles moesten geven. Met als gevolg dat slechts 25% van de studenten metterdaad als docent aan de slag kon.

Inmiddels woonden Tom en Marlie in Boxmeer en in die werkloze periode is zij voor zichzelf gaan schilderen. Tot het moment dat zij de gelegenheid kreeg om als een soort datatypiste bij een bouwkundig adviesbureau aan de slag te gaan. Daar kreeg zij de gelegenheid ook om een cursus Wangcomputersystemen te volgen waarna zij een paar jaar als hoofd afdeling gegevensverwerking heeft gewerkt. Maar helaas het bedrijf ging failliet en dus was de (inmiddels zwangere) Marlie weer werkloos.

Tom en Marlie kozen er voor om snel achter elkaar kinderen te krijgen zodat er binnen 42 maanden sprake was van een heus gezin met de drie kinderen Kira, Igna en Steijn. Toen de jongste nog maar een half jaar oud was kregen zij de gelegenheid om voor het werk van Tom vanuit inmiddels Cuijk naar Georgia in de VS te verhuizen. 3 ½ jaar hebben zij daar gewoond. Het eerste jaar kwam een Nederlandse au pair de taak van Marlie wat verlichten en had zij wat meer de gelegenheid om eigen dingen te doen. Maar ja, Amerikanen werken hard, zowel man als vrouw, dus veel gelegenheid om een kennissenkring op te bouwen was er ook niet echt. De kinderen gingen naar school (door het vaak kijken naar Disneychannel raakten zij al snel vertrouwd met de nieuwe taal) en dus had Marlie volop gelegenheid om vrijwel dagelijks een aantal uren op de sportschool door te brengen. Al met al een plezierige periode in hun leven, ook omdat zij in de gelegenheid waren om veel te reizen en daar hebben zij dan ook veel gebruik van gemaakt!

Maar dan is er toch het moment dat de terugkeer naar Nederland voor de deur staat. Tom gaat in Lichtenvoorde werken bij het bedrijf dat hem eerder naar de VS stuurde. En dus moest er een woning gevonden worden. Om heel praktische redenen huurden zij een huis op de Huet (Lichtenvoorde kwam in hun ogen daarvoor niet in aanmerking en Doetinchem lag best wel lekker centraal...) Van daaruit hebben zij op hun gemak rondgekeken en bijna ieder weekend de Achterhoek doorkruist op de ultieme plek te vinden waar zij zich prettig konden voelen. En uiteindelijk is dat dus hun fraaie woning

In Hoog-Keppel geworden. Die de uitvalsbasis zal worden voor een nieuwe creatieve fase in haar leven.

Het was ongeveer in het jaar 2000 dat Marlie het Kadohuis binnenliep om een presentje te kopen. Ze raakte onder de indruk van wat en wie zij daar zag en meldde zich aan als vrijwilliger. Maar zoals dat soms in dit soort organisaties gaat, wordt zij vrijwel direct als invalkracht ingezet.



Zij leert zodoende het wel en wee van het Kadohuis van binnen en van buiten kennen en wordt in 2005 de drijvende kracht ervan. Zij krijgt er vaste uren en neemt het initiatief om aan cliënten schilderlessen te geven. En zo kan zij uiteindelijk toch op een bijzondere manier haar eigenlijke beroep gaan uitoefenen.

Het wordt een groot succes waar zij ook volop van kan genieten: “Dat was wel zo leuk!”. En passant stelt zij ook nog eens het boek “Basiscursus schilderen” samen dat ook op scholen wordt gebruikt.



Niet dat het nu een sprookje was want Marlie heeft te maken gekregen met samenwerking van andere vaste krachten. Maar kwaliteit verloochent zich niet en Marlie is de drijvende kracht van de winkel geworden. Zij is degene die er voor moet zorgen dat er producten komen die niet alleen voor de cliënten behapbaar en maakbaar zijn maar ook verkocht kunnen worden. Zij is de trendwatcher die richting geeft aan het assortiment. Als voorbeeld noemt zij de Engelen die vanaf nu te koop zijn. Waar haal ik de materialen vandaan, wat kunnen de cliënten doen om er een eindproduct van te maken. Hoe beheers ik de kosten...

Ze is er heel erg druk mee en geniet ervan. Ze vindt het heerlijk om met haar "personeel" te werken: "Ik ben een mensenmens" en ga uit van de mogelijkheden van onze medewerkers en niet van hun onmogelijkheden!". Zij schetst een dag in de winkel: de cliënten komen per taxi, bus of fiets aan. Dan wordt de dag begonnen met een "huishoudrondje". Wat moet er die dag gedaan worden om de winkel draaiende te houden.

Dan volgt een "werkronde", wie gaat wat doen? Meestal zijn er ongeveer 13 cliënten. Een paar zijn er nodig in de winkel, de overigen gaan aan de slag in het atelier. Gaan schilderen of maken van onderdelen een geheel. En hebben vooral ook plezier in het werk dat zij mogen doen.

Marlie vertelt met enthousiasme en betrokkenheid over haar baan. Drie dagen in de week is zij in de winkel te vinden. Maar eigenlijk neemt zij die daarmee mee naar huis. Om steeds maar weer nieuwe dingen te bedenken die het Kadohuis tot een blijvend succes zullen maken. Waarbij ze niet na laat te zeggen dat ze zonder de hulp van de vrijwilligers die er gelukkig nog steeds zijn, nooit in staat geweest zou zijn van de winkel te maken tot wat het nu geworden is. En neem daarom de moeite eens op de website te kijken: www.uniekkado.zozijn.nl !

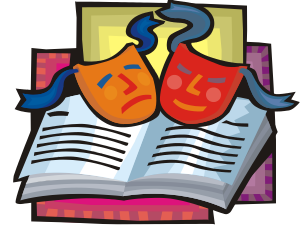
Ik kom aan het eind van het gesprek toch nog even terug op haar eigen schilderijen. Nee, op dit moment schildert ze niet meer, daarvoor is ze te druk met de winkel. En nee, een grote hoeveelheid ouder werk staat niet op een zolder. Maar wel hoopt ze toch ooit weer aan schilderen toe te komen. Het liefst in een eigen ruimte. Maar daarvoor lijkt Tom eerst zijn eigen werkruimte te moeten opofferen. Ik hoop dat dat snel zal gaan gebeuren want ik zou heel graag een schilderij van Marlie in bezit willen hebben. Weet er al een heel mooie plek voor...!

Henk Breuker



Vrede delen is geen aangeboren talent

Theo's Column



Het was vrijdagmiddag. In het kader van de Internationale Vredesposter Wedstrijd, die wij voor vier scholen in Doetinchem organiseren, mocht ik een uurtje komen praten over “de vrede delen” en het maken van Vredesposters.

Ik had vorig jaar bij dezelfde leerkracht een heel inspirerende les gegeven met mooie gesprekken met kinderen over hoe zij aankeken tegen vrede en hoe die bereikt en bewaard kon worden. Op het niveau van kinderen is praten over vrede zo iets simpels als het uitleggen van een iPad: er zitten wel wat haken en ogen aan, maar als je de gebruiksaanwijzing leest, kom je er met gezond verstand en “a little help from my friends” echt wel uit. Je gaat na zo’n uur naar huis in de overtuiging dat het wel goed zit met de jeugd. En het venijnige stemmetje in je hoofd dat roept dat je beter moet weten omdat het in de kern natuurlijk gewoon egoïstische, gewelddadige monsters zijn, negeer je gemakshalve maar even. Het ware beter dat niet te doen.

Ze zaten vol spanning te wachten. 28 snuitjes die verwachtingsvol naar de meneer opkeken die hun klas binnenkwam. Je bent je dat vooraf niet zo bewust, maar als je als gastdocent een basisschoolklas binnenkomt *ben* je meteen iemand. Een representant van een wereld waar ze wel van weten maar waar ze zelden mee te maken hebben en die dus vooral mysterieus is: die van de volwassenen; gezant van een andere planeet.

Dat moment moet je meteen te baat nemen. Ze doen alles wat je vraagt en geven graag antwoord op al je vragen. Een gesprek is snel begonnen en zo zit je al snel gezellig in de kring te praten over ervaringen, visies en filosofieën. Je herkent de Makkelijke Prater; de Diepe Denker; het Opgewonden Standje; de Hakkelaar; de Vinger, die niet meer weet wat hij wilde zeggen als hij eenmaal de beurt gekregen heeft; de Meewaaier; het Stille Wicht; de Geinponem; het Rugzakje; ze zijn er allemaal.

Het plan was om eerst rustig te praten over de vrede en wat daar zo allemaal bij komt kijken, daarna te vertellen waarom we denken dat een vredesposterwedstrijd daar iets aan kan bijdragen om tenslotte uit te komen bij problemen als het gevaar van clichés, de uitdaging van kleurgebruik en het geheim van een goede vlakverdeling. Het vorig jaar was dat succesvol gebleken en ik dacht niet dat er redenen waren die een andere aanpak zouden vereisen. Een vergissing, zoals bleek.

Want vorig jaar stond de wereld weliswaar ook in brand, maar toen brandde het ver van de kinderbedjes. En vorig jaar waren er ook vluchtelingen in erbarmelijke omstandigheden, maar die stonden toen nog niet massaal aan onze grenzen van fatsoen en medemenselijkheid.

En het duurde dan ook niet lang of Makkelijke Prater had het probleem van de menselijke stampede aangerood. En hoe erg dat was. Voor ons, Nederlanders. Want die mensen konden hier allemaal echt niet naar toe. Hetgeen door een deel van de klas meteen werd onderschreven. Maar toen sprak de Diepe Denker. Hij stelde de vraag waar die mensen dan naar toe moesten? Die mensen waren tenslotte gevlucht voor de oorlog. We konden ze toch ook niet terugsturen naar de oorlog.

Opgewonden standje nam niet eens de moeite meer om haar vinger op te steken maar wist meteen goede raad, die onontkoombaar ook duur was: platbombarderen, dat hele land. Dan konden de vluchtelingen weer terug naar hun huis.

Een scherpe scheiding begon zich in de klas af te tekenen. Een groot deel van de klas zag wel wat in de bommen-oplossing. Want de mensen die uit hun land weggegaan waren, wilden geen oorlog, zo was wel duidelijk. Dus de mensen die er nog wel waren, wilden oorlog. Nou, die konden ze krijgen als ze dat zo graag wilden. “Wij” zouden ze helemaal weg bombarderen. Probleem opgelost. Maar anderen zagen toch wel wat problemen, want wat zou Rusland daarvan zeggen? Die zouden misschien ons wel gaan aanvallen.

Ik wist, dit kreeg ik in een uur niet meer gladgestreken. De vrede in de klas bewaren had nu de hoogste prioriteit. Ik probeerde het nog met de vraag of alle mensen die daar achtergebleven waren, werkelijk oorlog wilden. En als dat niet zo was of het dan eerlijk zou zijn als zij dan ook zouden worden “platgebombardeerd”. Maar de enkele leerling die daar ook zo over dacht werd overruled door de breed gedragen visie dat ze de kans gehad hadden en ook maar hadden moeten vluchten.

Het werd overduidelijk tijd om over te schakelen naar de Vredesposters, Een vlucht naar voren. Ik zocht naar een bruggetje maar vond er zo snel geen. Maar daar was ineens de Diepe Denker, de Bruggenbouwer. Werkelijk geëmotioneerd, oprecht zoekend naar woorden die zouden vangen wat hij ten diepste voelde, begon hij hikkend aan een voor zijn leeftijd lang en meeslepend betoog:

“Ik snap niet, ik snap echt niet dat het ons niet lukt om met elkaar op deze wereld te wonen. De wereld is zo groot, zo mooi, waarom maken we er met elkaar dan zo’n puinhoop van? Waarom lukt het ons niet om iedereen een beetje grond te geven waar iedereen kan wonen?”

Ik had graag geschreven dat hierna een diepe stilte gevallen was in de klas. Dat Makkelijke Prater en Meewaaier hun monden zouden hebben gehouden. Dat de Vinger langzaam naar beneden was gegaan en dat het Stille Wicht zachtjes in hui-
len was uitgebarsten. Maar helaas. Het was niet zo. De woorden van Diepe Den-
ker werden niet opgenomen, niet herkauwd, niet overwogen. Integendeel. Opge-
wonden Standje bestond het zelfs om te schreeuwen dat we dat juist *we!* deden.
Als iedereen in zijn eigen land zou blijven, zou alles rustig zijn, maar dat deden de
mensen niet. Dussss...

Ik had mijn bruggetje en het was een eitje om vanuit de tekst van Diepe Denker
naar de vredesposters te hoppen. Maar het voelde ongemakkelijk. Als een vlucht.
Op de vlucht voor vuilspuiende kinderen.

Een paar dingen waren me duidelijk geworden, in dat uurtje. Het eerste was, dat
kinderen natuurlijk ook maar wat zeggen, zonder de dilemma's te voelen die in het
onderwerp besloten liggen. Ze spelen na schooltijd oorlogje met elkaar en schieten
in dat spel elkaar net zo makkelijk dood als dat ze nu een heel land willen dood-
bombarderen. Laat een vluchtelingkind in zo'n klas haar verhaal vertellen en ze zit-
ten jankend in de banken.

Een ander ding is dat ik meer dan daarvoor doorzag hoe belangrijk zo'n tekenwed-
strijd kan zijn om met een groep kinderen over oorlog en vrede te spreken. Als
handvat om het eens over zulke dingen te hebben. Want ergens moet het zaad
van de vrede gezaaid worden. En vrede is een moeilijk plantje dat veel aandacht
en verzorging nodig heeft. Dat blijkt maar weer.

Theo Soontiëns





Oprichtingsacte van de Seniorenkamer van LC Doetinchem

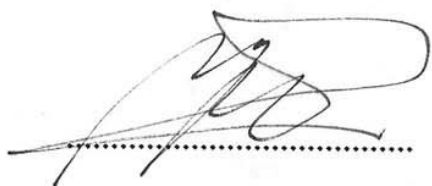
Heden, woensdag 1 juli 2015, besluit Lionsclub Doetinchem, na een succesvolle proefperiode van een jaar, dat het moment daar is dat we komen tot de vorming van een aparte groep Senior-Lionsleden met een eigen programma en een eigen plaats en tijd van samenkomst. Deze groep draagt vanaf vandaag de naam "Seniorenkamer". Het bestuur van de "Moederclub" en het bestuur van de Seniorenkamer zijn de hieronder beschreven kaders overeengekomen die aangeven hoe beide clubs zich tot elkaar verhouden.

1. Leden van LC Doetinchem die de leeftijd van 60 jaar bereikt hebben; gestopt zijn met hun werkzame leven en hun status als actieve lid van LC Doetinchem willen opgeven, kunnen ervoor kiezen lid te worden van de Seniorenkamer.
2. De Seniorenkamer is een geïntegreerd onderdeel van LC Doetinchem en valt binnen de statuten en het huishoudelijk reglement van LC Doetinchem.
3. De Seniorenkamer kent daarnaast haar eigen huishoudelijk reglement, dat op geen punt strijdig is met dat van de Moederclub.
4. Binnen de Zone, het District, het MD en LCI, wordt de Seniorenkamer vertegenwoordigd door het bestuur van LC Doetinchem.
5. De leden van de Seniorenkamer zijn en blijven ingeschreven als lid van LC Doetinchem.
 - a. De secretaris van LC Doetinchem draagt zorg voor reguliere meldingen betreffende deze leden aan Lolas.
 - b. De procedure voor de aanmelding als lid van de Seniorenkamer valt onder de verantwoordelijkheid van de commissie Mensen van LC Doetinchem.
6. Leden van de Seniorenkamer hebben stemrecht in de Seniorenkamer; bezoekrecht aan de Moederclub; zijn niet verkiesbaar voor functies in of buiten de Moederclub; hebben geen stemrecht in de Moederclub, en maken geen deel uit van de commissies in de Moederclub.
7. Leden van de Moederclub hebben geen stemrecht in zaken aangaande route en programma van de Seniorenkamer; kunnen als gast (bepaalde) activiteiten en bijeenkomsten van de Seniorenkamer bijwonen maar kunnen geen functies vervullen binnen de Seniorenkamer.

¹De naam "Seniorenkamer" benadrukt de warme en onlosmakelijke band met "het huis" LC Doetinchem.

8. Leden van de Seniorenkamer betalen naast de contributie aan de Seniorenkamer een contributie aan de Moederclub ter grootte van de afdrachten aan District, MD en LCI waarbij opgeteld worden de kosten voor website en Lionsbulletin.
- De penningmeester van LC Doetinchem int de contributies van de Seniorleden voor dat deel dat betrekking heeft op District, MD, en LCI en draagt zorg voor de afdracht van deze gelden aan de betreffende instanties. Dit bedrag wordt voor 1 juli door de penningmeester van LC Doetinchem bekend gemaakt.
 - Het deel contributie voor de Seniorenkamer zelf, wordt geïnd door de penningmeester van de Seniorenkamer. Dit bedrag wordt voor 1 juli door de penningmeester van de Seniorenkamer bekend gemaakt.
9. De keuze om over te stappen van de Moederclub naar de seniorenkamer is een fundamentele. Daarom, en om redenen van mogelijke belangenverstremgeling dan wel eventuele loyaliteitsconflicten, is het niet mogelijk om gelijktijdig een actief, dan wel priviligered lidmaatschap bij de Moederclub te hebben, èn feitelijk lid te zijn van de Seniorenkamer.
10. De Seniorenkamer behoudt zich te allen tijde het recht voor gasten toe te laten tot haar bijeenkomsten en activiteiten. Van deze gastvrijheid genieten zowel leden van de Moederclub alsook anderen met een Lions-achtergrond.

Namens LC Doetinchem



Henk Dijk

president 2014-2015

Namens de Seniorenkamer



Jan Kruit

voorzitter 2014-2015



Commissies 2015-2016**De Commissie Internationaal**

Theo Soontiëns (VZ)
Gerben Weulen Kranenbarg
Han Meibergen
Henk Dijk
Henk Drost
Jan van Iersel
Marnix Janssen Venneboer

De commissie Maatschappij

Bart van der Laan (VZ)
Hans Kietselaer
Jan Jurriëns
Peter-Bob Peerenboom
Toon Gasseling

De commissie Publiciteit

Harrij Mathijssen (VZ)
Harco Kikkers
Henk Breuker
Pim Vestiens
Han Meijbergen
Theo Soontiëns

De commissie Programma

Bert Lamers (VZ)
Gerard Roelofsen
Martin Liefrink
Tom Jacob

De commissie Mensen :

Chris Geurink (VZ)
Albert Middeldorp
Ruud Wink
Willem Terpstra
Henk Dijk
Ruud Wink

De commissie Middelen

John Brands (VZ)
Bart Jaap Pull ter Gunne
Jos Niesink
Kees van Steenbergen



Programma

2 september 2015	18.00 uur <i>Seizoensopening</i>	
16 september 2015	18.00 uur <i>Taphap LOL</i>	
7 oktober 2015	20.00 uur <i>TailorSteel Varsseveld - Carel van Sorgen</i>	
21 oktober 2015	18.00 uur <i>Taphap met "Roll Call"</i>	
31 oktober 2015	18.00 uur <i>Rolling Dinner</i>	
4 november 2015	20.00 uur <i>Het Gevangeniswezen - Ruut Bernsen</i>	
18 november 2015	19.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
2 december 2015	20.00 uur <i>Sinterklaas</i>	
16 december 2015	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
9 januari 2016	12.30 uur <i>Nieuwjaarsreceptie in Wehl</i>	
20 januari 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
3 februari 2016	20.00 uur <i>Arbor Media Doetinchem - Ron Smit</i>	
17 februari 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
26 - 29 Februari 2016	<i>Ski Weekend</i>	
2 maart 2016	20.00 uur <i>Oogziekenhuis "Zonnestraal" - Jarno Koren</i>	
16 maart 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
30 maart 2016	18.00 uur <i>Vijfde woensdag - Women Heroes in Borghuis</i>	
6 april 2016	20.00 uur <i>100 jaar Zumpe - Esther Korndewal</i>	
20 april 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
4 mei 2016	20.00 uur <i>Dodenherdenking</i>	
18 mei 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
1 juni 2016	20.00 uur <i>Avond met de nieuwe commissies</i>	
4 - 6 juni 2016	<i>Zeilweekend</i>	
15 juni 2016	18.00 uur <i>Tap Hap met "Roll call"</i>	
29 juni 2016	17.00 uur <i>Presidentwisseling</i>	





Een uitgave van
Lions Club Doetinchem

